

90. sz. Ajánlás

a férfi és a női munkaerőnek egyenlő értékű munka esetén járó egyenlő díjazásáról

A Nemzetközi Munkaügyi Szervezet Általános Konferenciája,

Amelyet a Nemzetközi Munkaügyi Hivatal Igazgató Tanácsa hívott össze Genfben és amely 1951. június 6-án harmincegyedik ülészakára ült össze, és

Miután úgy határozott, hogy elfogad a férfi és a női munkaerőnek egyenlő értékű munka esetén való egyenlő javadalmazásáról szóló különböző javaslatokat, - amely kérdés az ülés napirendjének hetedik pontjaként szerepelt, és

Miután úgy döntött, hogy ezeket a javaslatokat az egyenlő javadalmazásról szóló 1951. évi Egyezményt kiegészítő Ajánlásaként adja közre,

a mai napon, 1951. június 29-én elfogadja az alábbi Ajánlást, amely mint az "Egyenlő díjazásról szóló 1951. évi Ajánlás" néven idézhető:

Mivelhogy az egyenlő javadalmazásról szóló 1951. évi Egyezmény a férfi és női munkavállalók egyenlő értékű munkájának egyenlő bérezéséről néhány általános alapelvet rögzít,

Mivelhogy az Egyezmény elrendeli, hogy a férfi és a női munkavállalók egyenlő munkájáért járó egyenlő bérezés elvének alkalmazását az illető tagállamok érvényben lévő bérmeghatározási módszereivel összhangban lévő eszközökkel támogatni vagy biztosítani kell,

Mivelhogy célszerű az Egyezményben meghatározott alapelvek fokozatos megvalósítására bizonyos eljárási módokat bemutatni,

Mivelhogy ugyanakkor célszerű, hogy minden tagállam ezen alapelvek alkalmazásánál figyelembe vegye azokat az alkalmazási módszereket, amelyek más országokban eredményeseknek bizonyultak,

A Konferencia javasolja, hogy minden egyes tagállam az Egyezmény 2. cikkének figyelembe vételével alkalmazza az alábbi rendelkezéseket olyan gyorsan, ahogy azt a hazai feltételek megengedik, és jelentse a Nemzetközi Munkaügyi Hivatalnak, az Igazgató Tanács kérése szerint, azokat az intézkedéseket, amelyeket azok érvényesítése érdekében megtett.

1. A munkavállalók szervezeteivel, vagy, ahol ilyen szervezetek nem léteznek, az érintett munkavállalókkal történő konzultáció után megfelelő intézkedéseket kell tenni

- (a) azon elv alkalmazásának biztosítására, hogy a férfi és a női munkavállalókat egyenlő értékű munkáért egyenlően kell díjazni; és
- (b) ezen elv alkalmazásának ösztönzésére olyan személyek esetében, akik az állam, a tartományi vagy helyi kormányzatok vagy testületek alkalmazásában állnak, ha a szervezetek illetékesek a bértételek megállapítására.

2. A munkáltatók és a munkavállalók érintett szervezeteivel történő konzultáció után a lehető leggyorsabban megfelelő intézkedéseket kell tenni annak biztosítására, hogy a férfi és

női munkavállalók egyenlő értékű munkájáért járó egyenlő díjazás elvét az 1. bekezdésben említett szakmákon kívül minden olyan szakmában alkalmazzák, ahol a bértételek meghatározása jogi szabályozás vagy állami ellenőrzés tárgya, különösképpen

- (a) a minimálbér vagy az egyéb bérek tételeinek meghatározásánál az iparban és a szolgáltatásoknál, ahol a bértételeket állami ellenőrzés alatt állapítják meg;
- (b) az állami tulajdonban lévő vagy állami ellenőrzés alatt működő vállalatoknál és;
- (c) ahol célszerű, olyan munkáknál, amelyeket állami szerződések alapján végeznek.

3. (1) Ahol az a bértételek meghatározásának érvényben lévő módszereivel összhangban van, jogszabály útján kell intézkedni a férfi- és női munkavállalók egyenlő értékű munkájáért járó egyenlő díjazás elvének alkalmazásáról.

(2) Az illetékes állami hatóság tegyen meg minden szükséges és célszerű intézkedést annak biztosítására, hogy a munkáltatókat és a munkavállalókat teljes körűen tájékoztassák az ilyen jogi követelményekről, és ha szükséges, kapjanak tanácsot alkalmazásukról.

4. Ha az érintett munkáltatók és munkavállalók szervezeteivel való konzultáció után, amennyiben ilyenek vannak, megvalósíthatatlannak látszik a férfi- és női munkavállalók egyenlő értékű munkájáért egyenlő díjazás elvének azonnali alkalmazása az 1., 2. és 3. bekezdésekben említett foglalkoztatási formáknál, a lehető leggyorsabban megfelelő intézkedéseket kell tenni vagy ösztönözni fokozatos alkalmazására olyan eszközökkel, mint

- (a) a férfiak és a nők egyenlő értékű munkájáért fizetett bérek különbségének csökkentése;
- (b) ahol bérkiegészítési rendszer van érvényben, egyenlő pótlékok fizetése az egyenlő értékű munkát végző férfiak és nők részére.

5. Ahol célszerű a férfiak és nők egyenlő értékű munkájáért járó egyenlő díjazás elvével összhangban álló bérmegállapítás megkönnyítése céljából minden tagállam a munkáltatók és a munkavállalók érintett szerveivel egyetértésben állapítsa meg az elvégzendő munkák objektív értékelésének módszereit, vagy ösztönözze azok megállapítását a munkák elemzésével vagy más módon, abból a célból, hogy ki lehessen dolgozni a munkák osztályozását a nemekre való tekintet nélkül; e módszereket az Egyezmény 2. cikkének rendelkezéseivel összhangban kell alkalmazni.

6. A férfi- és női munkavállalók egyenlő értékű munkájáért járó egyenlő díjazás elve alkalmazásának megkönnyítése érdekében, ahol szükséges, megfelelő intézkedéseket kell tenni a nők termelési hatékonyságának növelésére olyan lépésekkel, mint

- (a) annak biztosítása, hogy mindkét nemnek egyenlő vagy egyenértékű lehetőségei legyenek szakmai irányításra és foglalkoztatási tanácsadásra, szakoktatásra és elhelyezkedésre,
- (b) megfelelő intézkedések, melyek ösztönzik a nőket a szakmai irányítás, a foglalkozási tanácsadás, a szakoktatás és az elhelyezkedés terén biztosított lehetőségek igénybevételére,
- (c) olyan jóléti és szociális szolgáltatások biztosítása, melyek megfelelnek a női munkavállalók, különösen a családi kötelezettségekkel terhelt nők szükségleteinek, és az ilyen szolgáltatások költségeinek viselése olyan általános állami, társadalombiztosítási vagy ipari jóléti alapokból, amelyeket a munkavállalók javára történő befizetésekből hoznak létre, nem szerinti megkülönböztetés nélkül,

(d) a férfiak és a nők egyenlőségének előmozdítása a szakmákhoz és állásokhoz történő hozzájutásban, a nők egészségének és jólétének védelmére vonatkozó nemzetközi szabályozás, valamint nemzeti jogszabályok és előírások rendelkezéseinek megsértése nélkül.

7. Minden erőfeszítést meg kell tenni annak elősegítésére, hogy a közvélemény megértse azokat az okokat, amelyek a férfi- és női munkavállalók egyenlő munkájáért járó egyenlő díjszabás elvének alkalmazása mellett szólnak.

8. Ezen elv alkalmazásának előmozdítása érdekében meg kell tenni a célszerűnek látszó vizsgálatokat.